

Η Καλή Θέληση στις Παγκόσμιες Υποθέσεις

Ενημερωτικό Δελτίο
Παγκόσμιας Καλής
Θέλησης

Τεύχος 1
2023

Παγκόσμια Σύγκρουση και το Μονοπάτι προς τις Ορθές Σχέσεις

Στο παρόν εξελικτικό μας στάδιο, η διαμάχη είναι φυσική συνέπεια της αλληλοεπίδρασης, όταν διαιωνίζεται ωστόσο, γίνεται εμπόδιο στον δρόμο προς την αρμονία. Η αναποτελεσματική επικοινωνία και η έλλειψη εμπιστοσύνης είναι βασικά αίτια της διαμάχης και προκύπτουν εξαιτίας των διαφορετικών πεποιθήσεων, κατανόησης και επιθυμιών των διάφορων ατόμων και ομάδων. Εάν θέλουμε να βελτιώσουμε την δυνατότητα μας να επιλύουμε συγκρούσεις, είναι καιρίο να μάθουμε να διακρίνουμε και να αντιμετωπίζουμε τις εγγενείς προκαταλήψεις των μηχανισμών που χρησιμοποιούμε για να ξεπερνάμε του περιορισμούς που δημιουργούνται από τις παραπάνω διαφορές.

Η ορθή σχέση βασίζεται στην αναγνώριση της σύνδεσης μας με ό, τι υπάρχει στον κόσμο, ένα κεντρικό γεγονός της ύπαρξής μας. Έτσι, οι σκέψεις και οι πράξεις μας δημιουργούν αλυσιδωτές αντιδράσεις. Οι θιασώτες των παγκόσμιων συγκρούσεων που αναγνωρίζουν την ουσιαστική ενότητα της ζωής, μπορούν να μεταμορφώσουν την ποιότητα κάθε σχετικής αλληλοεπίδρασης, να έχουν σαφή σκέψη και να βοηθήσουν να ριζώσει η θέληση-για-συνεργασία, όλα απαραίτητα για την βεβαίωση του μοναδικού σκοπού της ανθρωπότητας και για να ανακαλύψουμε τον τρόπο για να γκρεμίσουμε κάθε εμπόδιο.

Ελπίζουμε ότι το Δελτίο αυτό θα ενθαρρύνει την δημιουργική σκέψη και θ' αποτελέσει έμπνευση για ορθή δράση με πνεύμα καλής θέλησης. §

ΑΦΟΠΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ
Ο ΔΡΟΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ
ΕΙΡΗΝΗ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΙΑΜΑΧΗ
ΣΤΗΝ ΑΡΜΟΝΙΑ: ΠΡΟΣ
ΕΝΑ ΝΕΟ ΠΡΟΤΥΠΟ
ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ
ΣΧΕΣΕΩΝ

ΟΜΑΔΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ
ΜΕΣΩ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗΣ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ
ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΚΑΙ
ΤΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ ΠΡΟΣ
ΤΙΣ ΟΡΘΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

Ο MD είναι διπλωμάτης με 12ετή εμπειρία και σήμερα εργάζεται σε θέματα πυρηνικής ενέργειας και αφοπλισμού.

«Επειδή οι πόλεμοι αρχίζουν στο νου των ανθρώπων, γι' αυτό στο νου των ανθρώπων πρέπει να οικοδομήσουμε την προστασία της Ειρήνης».

Ιδρυτική Πράξη της UNESCO

Ο αφοπλισμός ως όραμα

Ζούμε σε έναν κόσμο όπου το πνευματικό όραμα και οι προσδοκίες εξακολουθούν να απέχουν από την πραγματικότητα και ο αφοπλισμός εντάσσεται σε αυτή τη δυναμική.

Ο Χάρτης των Ηνωμένων Εθνών διατηρεί το όραμα επ' αυτού:

«Άρθρο 1

Σκοποί και αρχές:

- 1. Να διατηρούν την διεθνή ειρήνη και ασφάλεια** και για να επιτευχθεί αυτό: να παίρνουν αποτελεσματικά συλλογικά μέτρα για να προλαβαίνουν και να απομακρύνουν κάθε απειλή της ειρήνης και για να καταστέλλουν κάθε επιθετική ενέργεια ή άλλης μορφής παραβίαση της ειρήνης και να πετυχαίνουν, με ειρηνικά μέσα και σύμφωνα με τις αρχές της δικαιοσύνης και του διεθνούς δικαίου, διευθέτηση ή διακανονισμό διεθνών διαφορών ή καταστάσεων που θα μπορούσαν να οδηγήσουν σε διατάραξη της ειρήνης.
- 2. Να αναπτύσσουν ανάμεσα στα έθνη φιλικές σχέσεις [...]**
- 3. Να πετυχαίνουν διεθνή συνεργασία για την επίλυση διεθνών προβλημάτων [...]**
- 4. Να αποτελούν ένα κέντρο που θα συντονίζει τις ενέργειες των εθνών για την επίτευξη αυτών των κοινών σκοπών.**

Ειδικότερα, ένα από τα πιο ουσιαστικά κείμενα για τον αφοπλισμό στον κόσμο είναι το τελικό κείμενο της (πρώτης) Ειδικής Συνόδου για τον Αφοπλισμό ή

SSOD-1 (1978). Παρά τον Ψυχρό Πόλεμο, οι χώρες συμφώνησαν σε συγκεκριμένους στόχους αφοπλισμού που μετά από χρόνια οδήγησαν στις διάφορες συνθήκες, όπως αυτές για τα χημικά όπλα, τα βιολογικά όπλα, το εμπόριο όπλων, την μη διάδοση των πυρηνικών όπλων ή τις πυρηνικές δοκιμές κτλ. Σήμερα, υπάρχουν νέες προκλήσεις (δηλαδή, η βία με πυροβόλα όπλα, η τεχνητή νοημοσύνη ή μια συνθήκη πυρηνικού αφοπλισμού), αλλά αρκετά από αυτά που μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο διαπραγμάτευσης έχουν ήδη εντοπιστεί και συζητηθεί χρόνια πριν. Η Ατζέντα του Γενικού Γραμματέα του ΟΗΕ για τον Αφοπλισμό αποτελεί ένα πιο σύγχρονο παράδειγμα για το τι μπορεί να γίνει.

Η τρέχουσα κρίση

Ως γνωστόν, ωστόσο, το σύστημα των Ηνωμένων Εθνών αντιμετωπίζει μια κρίση ισχύος, όπως και η ανθρωπότητα αντιμετωπίζει μια κρίση, κι αυτό επιδρά στην αποτελεσματικότητα των μέτρων για τον αφοπλισμό. Καθώς η διπλωματία είναι ακόμα οργανωμένη γύρω από τα έθνη, όλοι σχεδόν οι διπλωμάτες συμμετέχουν στις συναντήσεις με οδηγίες από την πρωτεύουσά τους, οι οποίες συνιστούν μέρος μιας ευρύτερης εθνικής στρατηγικής που δεν αλλάζει ιδιαίτερα με την πάροδο του χρόνου. Δίνεται άφθονος χώρος για νοητικές και προκατασκευασμένες δηλώσεις και ελάχιστος χώρος για την καρδιά. Τα εθνικά συμφέροντα μπαίνουν σε πρώτη μοίρα σε σχέση με μια περισσότερο παγκόσμια προσέγγιση. Τα έθνη εξακολουθούν να θεωρούν ότι είναι οι αρμόδιοι και ότι τα προβλήματα θα πρέπει να επιλυθούν από τη δική τους οπτική διάσταση.

Το αποτέλεσμα είναι αυτό που βλέπουμε σήμερα: υπάρχουν τουλάχιστον 101 ένοπλες συγκρούσεις που διεξάγονται

στον κόσμο¹, σχεδόν μία στις δύο χώρες. Οι παγκόσμιες στρατιωτικές δαπάνες βρίσκονται σε άνοδο, με ένα ρεκόρ 2,13 τρισεκατομμυρίων δολαρίων το 2021², ως επί το πλείστον συγκεντρωμένες σε ελάχιστες χώρες, των οποίων τα όπλα αρκούν για να καταστρέψουν τον πλανήτη αρκετές φορές. Η Διάσκεψη για τον Αφοπλισμό δεν μπόρεσε να οδηγήσει σε συναίνεση για τις διαπραγματεύσεις από το 1997, ενώ ο πόλεμος στην Ουκρανία βάρυνε τις πολιτικές διαφορές και τη στασιμότητα σε όλα σχεδόν τα φόρουμ για τον αφοπλισμό. Πιο πρόσφατα, ακόμη και η ανθρώπινη επιβίωση τέθηκε σε κίνδυνο όταν αναφέρθηκε η ιδέα ενός πυρηνικού πολέμου από κυβερνητικούς αξιωματούχους κρατών με πυρηνικό εξοπλισμό.

Τα κίνητρα πίσω από αυτήν την πραγματικότητα είναι κατανοητά: έχουμε να κάνουμε με τον φόβο επιβίωσης των εθνών και την «αμυντική ασπίδα» που κατασκευάστηκε προς αντιμετώπισή του. Στη ρίζα του βρίσκεται η πλάνη της χωριστικότητας, που οδηγεί σε καχυποψία και επιφέρει μια αίσθηση απειλής, έτσι ώστε η μεγαλύτερη στρατιωτική ισχύς να φαντάζει ως η πιο «λογική» απάντηση.

Αντίθετα, ο διάλογος στα πλαίσια διμερών συναντήσεων (τεχνικών όσο και πολιτικών), περιφερειακών ή πολυμερών φόρουμ, επισκέψεων υψηλού επιπέδου, μέτρων οικοδόμησης εμπιστοσύνης και διαπραγματεύσεων για τον αφοπλισμό φαίνεται να χάνει έδαφος. Οι λύσεις βρίσκονται ακόμα εκεί, αλλά λείπει η ενέργεια που θα δράσει καταλυτικά για τις αλλαγές. Όλα αυτά στοιχειοθετούν μια κρίση για την οποία δεν είναι εφικτές οι παραδοσιακές λύσεις κι αυτό είναι κάτι που αναστατώνει κάθε ευαίσθητη ανθρώπινη καρδιά.

Προς την Ειρήνη;

Μια πνευματική άποψη μας δείχνει ότι, για να ξεφύγουμε από αυτήν την στασιμότητα, πρέπει να αποκαλύψουμε μια βαθύτερη προοπτική, με την Αγάπη και την Ειρήνη στον πυρήνα μιας ριζικής

ώθησης προς την αλλαγή και την Ειρήνη. Αναμφίβολα, καμία διαπραγματεύση αφοπλισμού δεν μπορεί από μόνη της να λύσει το πρόβλημα. Έχουμε ανάγκη από ένα ολοκληρωμένο σχέδιο που να αφορά τον αφοπλισμό, τη δικαιοσύνη, το περιβάλλον, το παγκόσμιο χρέος, την πείνα κοκ, θέματα που μπορούν να συνοψιστούν στους Στόχους Βιώσιμης Ανάπτυξης. Ένα σχέδιο που ίσως θα μπορούσε να συμφωνηθεί είναι μια Παγκόσμια Διάσκεψη του ΟΗΕ, της οποίας το Φόρουμ Ειρήνης του Παρισιού αποτελεί ενδιαφέρον παράδειγμα σε εθνικό επίπεδο³.

Σε κάθε περίπτωση, προκειμένου να επιτευχθεί αυτή η «ενεργητική συγκατάθεση», χρειάζεται αναρρίπση της εσωτερικής επαφής στις ανθρώπινες καρδιές και πυροδότηση της καλής θέλησης. Σε διπλωματικό επίπεδο, θα πρέπει να αναζητήσουμε και να υποστηρίξουμε χώρους διαλόγου, όπου άνθρωποι θα μπορούν να συναντώνται και αλλαγές να συμβαίνουν.

Εάν δεν μπορούν να πραγματοποιηθούν άμεσοι χαρακτήρα συναντήσεις, θα πρέπει να επιτρέψουμε σε τρίτες χώρες, οργανισμούς ή διαμεσολαβητές, να θεσπίσουν μέτρα οικοδόμησης εμπιστοσύνης και διαφάνειας, έτσι ώστε να μπορέσει σταδιακά να διαλυθεί η αρνητικότητα και να εκδηλωθεί το φως της ψυχής.

Η διανοητική περιπλοκότητα και η διπλωματική στασιμότητα σε ότι αφορά τον αφοπλισμό δεν θα πρέπει να μας απογοητεύουν. Πιθανές λύσεις υπάρχουν

και οι εμπλεκόμενοι τις γνωρίζουν. Για όσους ενδιαφέρονται, η εσωτερική υποστήριξη τέτοιων γεγονότων συνιστά μια σημαντική υπηρεσία. Για όσους υπηρετούν στο διπλωματικό πεδίο, διόραση και αγάπη είναι εξίσου σημαντικά όσο οι εντολές και οι τύποι, ενώ κάθε γεγονός παρέχει ευκαιρία για την είσοδο ενεργειών και την ενδυνάμωση όλου του πεδίου, ενεργοποιώντας αόρατες δεσμεύσεις και πρόοδο.

Τελικά, η ανθρωπότητα είναι Μία και λαχταρά την Ειρήνη. Ας το επιτρέψουμε απλώς να συμβεί. §

1. **The Geneva Academy of International Humanitarian Law and Human Rights, Today's Armed Conflicts** >> <http://bit.ly/3LYoOHs>
2. **Stockholm International Peace Research Institute, World military expenditure passes \$2 trillion for first time** >> <http://bit.ly/3LZFGow>
3. **Paris Peace Forum** >> <https://bit.ly/3TRqEvA>

ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΙΑΜΑΧΗ ΣΤΗΝ ΑΡΜΟΝΙΑ: ΠΡΟΣ ΕΝΑ ΝΕΟ ΠΡΟΤΥΠΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ

Οι άνθρωποι πολιτισμοί σε όλη την ιστορία έχουν σημαδευτεί από κύκλους πολέμου και βίαιων συγκρούσεων κι όταν ο καθένας από αυτούς τελικά περατώνεται, ένας άλλος εμφανίζεται σε δοσμένο χρόνο. Η έρευνα για τις υποκείμενες αιτίες της διαμάχης, τη φύση της ανθρώπινης ψυχής και τους διάφορους δομικούς και κοινωνιολογικούς συσχετισμούς του πολέμου έχουν φέρει στον ανθρώπινο νου μια κάποια κατανόηση των πολλών μηχανισμών που παράγουν και διαιωνίζουν την σφοδρότητα των συγκρούσεων.

Σήμερα, η ανθρωπότητα κρατά στα χέρια της το κλειδί που μπορεί να μεταστρέψει τον πόλεμο και τη βία σε τάξη, αρμονία και ομορφιά, εμβληματικά στοιχεία της ανώτερης φύσης της. Το κλειδί αυτό πρέπει, ωστόσο, να το οικειοποιηθεί και να το περιστρέψει κι αυτό απαιτεί τη χρησιμοποίηση μιας μετασχηματισμένης ανθρώπινης θέλησης, αφιερωμένης στην εδραίωση ενός νέου πρότυπου ζωής και σκέψης που αντικατοπτρίζει την ύψιστη αρετή και έμφυτη αγαθότητα του ανθρώπου. Είναι ένα έργο που βρίσκεται ακόμη σε εξέλιξη. Η ανθρωπότητα έχει επιτύχει μια νοήμονα αντίληψη του προβλήματος του πολέμου και αναλαμβάνεται δράση σε μεγάλη κλίμακα για την αντιμετώπιση των βαθύτερων

αιτιών του. Αυτό θέτει τα θεμέλια για μια κουλτούρα καλής θέλησης και ορθών σχέσεων όπου το δημιουργικό δυναμικό της ανθρωπότητας, εύρωστο στην ποικιλομορφία του και αδιάσπαστο στην ενότητά του, μπορεί να ανθίσει.

Η αρχή της διαμάχης είναι εγγενής ακόμη και στο μικρότερο άτομο της ουσίας και φτάνει στην πληρέστερη έκφρασή της στην νοήμονα διάκριση του ανθρώπινου νου. Στη ζωή του ατόμου και στην ανθρωπότητα συνολικά, αυτή η αρχή προκαλεί τις διάφορες κρίσεις και εντάσεις που οδηγούν, συχνά μετά από έντονο αγώνα, σε επέκταση και συμπερίληψη. Η διαμάχη αναπόφευκτα παράγει ορθές σχέσεις και ένα οικουμενικό πνεύμα καλής θέλησης, ωστόσο μια τέτοια έκβαση δεν συντελείται αυτόματα. Μόνον όταν επιθυμία και θέληση είναι αμφοτέρως παρούσες και σε επαρκή βαθμό, μπορούν οι κρίσεις που προκαλούν οι διαμάχες να μετατραπούν στους «καλύτερους αγγέλους» της ανθρώπινης φύσης.

Μια τέτοια κατάκτηση συνεπάγεται γνώση και κατανόηση της διαμάχης σε κάθε επίπεδο και οι σύγχρονες μελέτες βίαιων συγκρούσεων στην διεθνή αρένα έχουν συγκεντρώσει ένα ολοκληρωμένο σύνολο γνώσης σχετικά με το θέμα, η επίγνωση του οποίου μπορεί να φανεί σε διάφορους ορισμούς' που έχουν προταθεί.

Οι περισσότεροι εξ αυτών εστιάζονται στην απόκλιση και την ασυμβατότητα συμφερόντων ή στόχων, με βάση τις αντιλήψεις και τις πεποιθήσεις των μερών. Μια πληρέστερη κατανόηση επιτυγχάνεται όταν αυτοί οι ορισμοί εξετάζονται από κοινού με δύο στενά συνδεδεμένα στοιχεία: τη βία και την ειρήνη.

Ο Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας ορίζει τη βία² ως «την εσκεμμένη χρήση σωματικής βίας ή δύναμης, απειλούμενης ή πραγματικής, κατά του εαυτού, άλλου προσώπου, κατά ομάδας ή κοινότητας, η οποία είτε οδηγεί είτε έχει μεγάλη πιθανότητα να οδηγήσει σε τραυματισμό, θάνατο, ψυχολογική βλάβη, κακή ανάπτυξη ή στέρηση». Η απουσία άμεσης ή προσωπικής βίας (π.χ. εσκεμμένη/φανερή σωματική βλάβη) δεν σημαίνει ειρήνη. Υπάρχουν πολλές μορφές έμμεσης βίας που είναι παρούσες στις «σιωπηλές» συγκρούσεις και, εάν αφεθούν χωρίς να αναγνωριστούν, μπορούν να προκαλέσουν βία στην πιο άμεση μορφή της. Ένα από αυτά, η δομική βία³, βρίσκεται στην άνιση κατανομή της εξουσίας, των πόρων και των δικαιωμάτων μεταξύ των ομάδων (το κλασικό παράδειγμα του Johan Galtung: «αν οι άνθρωποι λιμοκτονούν όταν αυτό είναι αντικειμενικά αποτρέψιμο, τότε διαπράττεται βία»). Μια άλλη, η πολιτιστική βία⁴, εμφανίζεται όταν οι αξίες, η γλώσσα, η ιδεολογία, η θρησκεία και η συνολική κοσμοθεωρία μέσα σε μια κοινωνία επιτρέπουν ή δικαιολογούν την ύπαρξη άμεσης βίας (π.χ. το apartheid στην Νότια Αφρική).

Η Ειρήνη⁵ συχνά εννιολογείται⁶ με αρνητικές και θετικές συνιστώσες. Η

αρνητική ειρήνη αναφέρεται «στην απουσία βίας ή φόβου βίας», ενώ η θετική ειρήνη περιλαμβάνει «τις στάσεις, τους θεσμούς και τις δομές που δημιουργούν και υποστηρίζουν ειρηνικές κοινωνίες».

Η αρνητική ειρήνη εστιάζεται στην κατάργηση της άμεσης βίας, ενώ η θετική ειρήνη επιδιώκει να εξαλείψει επιπλέον και την έμμεση (δομική, πολιτιστική) βία. Η χρησιμότητα ενός θετικού πρότυπου ειρήνης είναι ότι κατευθύνει την προσοχή σε άλλα σημαντικά στοιχεία της κοινωνίας, όπως η οικονομία, η ευημερία, η συμπεριληψη και η δικαιοσύνη, όπου συχνά ενυπάρχουν οι βαθύτερες αιτίες της άμεσης βίας και του πολέμου. Η σχέση μεταξύ ειρήνης και διαμάχης μπορεί να γίνει περισσότερο κατανοητή μέσα από την θεωρία της Παρατεταμένης Κοινωνικής Σύγκρουσης του Edward Azar⁷, η οποία δείχνει πώς η υποβάθμιση των ανθρωπίνων αναγκών υπόκειται να κοινωνικών συγκρούσεων.

Η ακαδημαϊκή μελέτη των διεθνών σχέσεων έχει δημιουργήσει τρεις κύριες κοσμοθεωρίες που επιδιώκουν να κατανοήσουν τη συμπεριφορά και την πολιτική αποφάσεων που διέπουν ένα ευρύ φάσμα κρατικών ενεργειών — η πιο σημαντική από τις οποίες είναι η απόφαση για εμπλοκή σε ένοπλες συγκρούσεις.

Ο ρεαλισμός⁸ βασίζεται στην έννοια των εγωιστικών κρατών που ανταγωνίζονται για ισχύ και ασφάλεια και ενώ επιπρόσθετα ασκεί κριτική στον αφηρημένο ηθικό διάλογο που παρεμβάλλεται στην πολιτική πραγματικότητα. Ο φιλελευθερισμός⁹ υποστηρίζει ότι η επέκταση της δημοκρατίας, των οικονομικών σχέσεων και της πολυμέρειας σε όλο τον κόσμο

συμβάλλουν στην ειρήνη και ότι οι διεθνείς θεσμοί αποτελούν ένα μέσο δια του οποίου μια ολόκληρη σειρά από διεθνείς παράγοντες μπορούν να συνεργαστούν. Ο κονστρουκτιβισμός¹⁰ τονίζει τον τρόπο με τον οποίο η διεθνής πολιτική διαμορφώνει την κουλτούρα, τις ιδέες, τις συλλογικές αξίες και τις κοινωνικές ταυτότητες. Μη κρατικοί φορείς, συμπεριλαμβανομένων μη κυβερνητικών οργανώσεων (ΜΚΟ), διεθνικών δικτύων ακτιβιστών και ατόμων αποκτούν σημασία καθώς προωθούν νέες ιδέες και αξίες.

Καμία κοσμοθεωρία από μόνη της δεν μπορεί να λάβει πλήρως υπόψη ή να προβλέψει την δυναμική μεταξύ των διεθνών παραγόντων. Ο ρεαλισμός δεν λαμβάνει υπόψη τη βελτίωση στις διεθνείς σχέσεις και την αύξηση της συνεργασίας, καθώς θεωρεί τις διεθνείς σχέσεις ως μια συνεχή κατάσταση αναρχίας και μια σχέση που δεν καταλήγει πουθενά. Ο φιλελευθερισμός αποτυγχάνει να αναγνωρίσει ότι πολλές δημοκρατικές κυβερνήσεις επιβιώνουν μόνον όταν διατηρούν στρατιωτική ισχύ και ασφάλεια και ότι οι μεταβάσεις σε δημοκρατία μπορεί να είναι βίαιες. Ο κονστρουκτιβισμός δεν αποσαφηνίζει τις κοινωνικές συνθήκες και τις δομές εξουσίας που επιτρέπουν αλλαγές στις αξίες.

Αυτό που χρειάζεται είναι μια προοπτική που χωρίς να δεσμεύεται από κάποια κοσμοθεωρία να μπορεί να τις γεφυρώσει μεταξύ τους, ώστε να επιλύει αυτούς τους εξωτερικά ασυμβίβαστους τρόπους σκέψης, οράματος και δράσης διαμορφώνοντας ένα διατεταγμένο σύστημα προτύπων που αντικατοπτρίζουν την πολύπλευρη και ποικιλόμορφη φύση της ανθρώπινης σκέψης. Ένας τέτοιος συνθετικός τρόπος σκέψης προβάλλει μέσα από την διαμάχη ανάμεσα σ' αυτές τις ανταγωνιστικές ιδεολογίες, αναγνωρίζοντας την ματαιοπονία οποιασδήποτε από αυτές να εξηγήσει τις διεθνείς σχέσεις στην πληρότητά τους, καθώς και ότι όλες

από κοινού προσεγγίζουν καλύτερα την αλήθεια.

Η αρχή της διαμάχης υπόκειται της ανθρώπινης εξέλιξης και αποβαίνει πλεονέκτημα όταν ανυψώνεται στο φως της ψυχής, παράγοντας κατ' αυτό τον τρόπο μια ένωση μέσα στον εαυτό και με τους άλλους. Όταν εστιάζεται αποκλειστικά στις πολλές διαφοροποιήσεις της εξωτερικής μορφής, η διαμάχη γίνεται ο εχθρός της αγάπης και των ορθών σχέσεων, αντί να καταστεί η δύναμη που επιφέρει ανάπτυξη, σοφία, γνώση, ομορφιά και όλες τις διάφορες ποιότητες που καθίστανται εφικτές μέσω της οδύνης και του αγώνα της ανθρώπινης εμπειρίας.

Το κλειδί για την μετουσίωση της διαμάχης σε ευκαιρία και επίτευξη έγκειται στην ορθή εφαρμογή της καλής θέλησης. Η καλή θέληση αποτελεί τον καθοριστικό παράγοντα σε κάθε ανθρώπινη σχέση, όντας αγάπη σε έκφραση. Είναι το θεμέλιο της αληθινής ειρήνης που μπορεί να επιτευχθεί μόνο με τον ορθό χειρισμό και την διαχείριση της διαμάχης. Ωστόσο, η κατάπαυση βίαιων συγκρούσεων είναι μόνο το πρώτο βήμα για την δημιουργία των κατάλληλων συνθηκών κάτω από τις οποίες μπορεί να προωθηθεί το πνευματικό δυναμικό της ανθρωπότητας ώστε να δημιουργεί, να δομεί, να αγαπά και να ακτινοβολεί εκείνη την «ειρήνη που ξεπερνά την κατανόηση». Όταν το αγνό και αμερόληπτο πνεύμα της καλής θέλησης βρίσκει έκφραση, εξαπλώνεται γρήγορα. Ότι παρεμποδίζει τη σύνθεση και στέκει εμπόδιο στην ορθή κατανόηση επισκιάζεται και αντικαθίσταται από μια αρμονία στην οποία η αγάπη, κατευθείαν μέσα από την Καρδιά του Θεού, εισέρχεται σε κάθε καρδιά. §

1. Pruitt, Dean, Rubin, Jeffrey, and Hee Kim, Sung. *Social Conflict: Escalation, Stalemate, and Settlement*. Boston: McGraw-Hill, 2004.

2. World Health Organization, *World report on violence and health*, November 2002
>> bit.ly/3Zq1p4F

3. The Open University, *Questioning crime: social harms and global issues* >> bit.ly/3FXNvQs
4. J. Galtung, "Cultural Violence", *Journal of Peace Research*, Vol. 27, No. 3. (Aug., 1990) pp. 291-305. >> bit.ly/3norDXY
5. United Nations, *Peace means dignity, well-being for all, not just absence of war - UN officials*, September 2014 >> bit.ly/3JL8Opo
6. Vision of Humanity, *Defining the Concept of Peace: Positive & Negative Peace*. >> bit.ly/3TPjCr6
7. Ramsbotham, O. (2005). *The analysis of protracted social conflict: A tribute to Edward Azar*. Review

of International Studies, 31(1), 109-126. >> bit.ly/4ootFpu
8. Korab-Karpowicz, W. Julian, "Political Realism in International Relations", *The Stanford Encyclopedia of Philosophy* (Summer 2018 Edition), Edward N. Zalta (ed.) >> bit.ly/3nqwp7g
9. Doyle, Michael W. *Liberal internationalism: peace, war and democracy*. The Nobel Prize. >> bit.ly/3FZbYox
10. Cristol, Jonathan, 2019. *Constructivism*. Oxford Bibliographies >> bit.ly/42OYQMk

ΟΜΑΔΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΜΕΣΩ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗΣ

Καθώς εξετάζουμε το μονοπάτι από την σύγκρουση προς τις ορθές σχέσεις, χρειάζεται κατ' αρχήν να διερωτηθούμε κατά πόσο επιθυμούμε τις ορθές σχέσεις. Οι ορθές σχέσεις θα σήμαιναν τον περιορισμό των προνομίων μας καθώς και την εγκατάλειψη των εγωκεντρικών και εγωιστικών στάσεων. Θα απαιτούσαν επιπλέον την σταδιακή εγκατάλειψη της ιδέας του κέρδους. Έτσι, θα έπρεπε να διερωτηθούμε και πάλι: θέλουμε όντως να ακολουθήσουμε αυτόν τον δρόμο; Αν αναλογιστούμε την εναλλακτική και λάβουμε υπόψη την κοινή λογική, η απάντηση είναι μάλλον προφανής. Ωστόσο, έχει μεγάλη σημασία να υιοθετήσουμε μια σαφή στάση επί του θέματος.

Τα πνευματικά διδάγματα της Προαιώνιας Σοφίας υπονοούν ότι η επιλογή έχει ήδη γίνει για λογαριασμό μας. Ζούμε και κινούμαστε και υπάρχουμε στο σώμα της Θεότητας από την οποία πηγάζει ο νόμος της συμπόνιας ως αναπόσπαστο κομμάτι της Φύσης της κι αυτός εκφράζεται ως ορθές σχέσεις, αγαπητική κατανόηση ή ενεργά εκδηλωνόμενη αγάπη! Παρ' όλα αυτά, ο στοχασμός επί του θέματος από την οπτική της επιθυμίας παραμένει σχετικός, καθώς τα συναισθήματά μας παίζουν σημαντικό ρόλο στην ανάδυση από την σύγκρουση, στην αρμονία.

Στο πλαίσιο της εξελισσόμενης

συνείδησης που αποτελούμε ως άτομα, ομάδες ή ως η μεγαλύτερη ομάδα της ανθρωπότητας με τις υπο-ομάδες της, χρειάζεται να αναγνωρίσουμε ότι οι ορθές σχέσεις δεν αποτελούν πάντοτε προτεραιότητα μας έναντι του προσωπικού συμφέροντος, πράγμα που γνωρίζουμε από την ζωή μας. Στον σημερινό κόσμο, η ηθική είναι υπό αμφισβήτηση, αν όχι αντικείμενο γελοιοποίησης. Ως πολιτισμός δε, μπορούμε και στρέφουμε αναίσχυντα την πηξίδα μας προς απτούς στόχους παρά προς υποκειμενικούς και αιώνιους. Ο πολιτισμός μας είναι πολύ υλιστικός, η παγκόσμια σκεπτομορφή είναι πολύ υλιστική και οι αξίες μας φαίνεται ότι αξιολογούνται βάσει του δείκτη του χρηματιστηρίου συχνότερα από ό, τι θα έπρεπε. Ο πολιτισμός μας είναι βέβαια αποτέλεσμα της εξελισσόμενης κατάστασης της συνείδησης της ανθρωπότητας και φύεται από τα ένστικτα επιβιώσής της, τις ορέξεις της, τις φιλοδοξίες της. Ρωτάμε λοιπόν, ποιος άνθρωπος που έχει τα λογικά του θα θυσιάσει για το καλό του συνόλου; Ποιος δώσει προτεραιότητα στο Πνεύμα; Μπορούμε να ζητήσουμε τόσα πολλά από τις εκκλησίες; Στο σημερινό κλίμα, τι μπορούμε να περιμένουμε από τα άτομα, από τους ισχυρούς ή από τα έθνη; Δεν αφαιρέσαμε ποτέ την απληστία και την χωριστικότητα από τις ρίζες της σχέσης

μας με τη ζωή, οπότε πως μπορούμε τώρα να περιμένουμε ότι θα βρούμε τον δρόμο μας έξω από την σύγκρουση;

Κι όμως, όπως πειστικά γράφει η Αλίκη Μπέλι, οι ενέργειες της ζωής της ψυχής ρυθμίζουν όλες μας τις συναλλαγές στο φυσικό πεδίο σταδιακά. Πρέπει συνεπώς να γίνει κατανοητό ότι ακόμη και άνθρωποι με αγνά κίνητρα και προθέσεις και με υψηλές αρχές, μπορεί να εξωθηθούν σε ανταγωνιστικές δραστηριότητες².

Καθώς αναλογιζόμαστε αυτές τις απόψεις, η σύγκρουση φτάνει να φαίνεται ως απαραίτητη συνέπεια της εξέλιξης. Συνέπεια της συνείδησης που διευρύνεται σύμφωνα με το παρακάτω πρότυπο: διεύρυνση, επαφή, διαμάχη, τριβή και διαμεσολάβηση, επίτευξη της αρμονίας μέσω σύγκρουσης σε μία ευρύτερη κατάσταση συνείδησης. Η οπτική αυτή ζωγραφίζει την ανθρώπινη οικογένεια να ευημερεί ως μονάδα. Αυτή είναι η μεγαλύτερη εικόνα. Μια εικόνα που ξεχνάμε με ευκολία όταν επιτρέπουμε στην σύγκρουση να μας απορροφά και όταν αφήνουμε την ταυτότητα μας να αποκρυσταλλώνεται βάσει των κερδών που επιδιώκουμε ή των απωλειών που προσπαθούμε να αποφύγουμε.

Για αυτόν τον λόγο, αν και η σύγκρουση είναι αναπόφευκτο γεγονός της ζωής και εκτυλίσσεται εμπρός στα μάτια μας σε πεδία διαφόρων πυκνοτήτων, χρειάζεται να εκπαιδευτούμε να στρέφουμε την ματιά μας υπεράνω και πέραν αυτής, στον κόσμο του νοήματος. Εκεί, μέσω

ορθού προσανατολισμού και ορθών δεδομένων, το νόημα μπορεί να ενδυθεί μια σοφά εμπνευσμένη κατανόηση των συγκρούσεων που βιώνουμε. Μπορούμε να επιδιώξουμε την σύλληψη της εσωτερικής ενότητας όλων των πραγμάτων και της πραγματοποίησής της μέσω της διαφορετικότητας. Η διαδικασία αυτή θα προσφέρει προσανατολισμό και έμπνευση στις μικρότερες αισθαντικές ζωές από τις οποίες αποτελούμαστε ακόμη κι εμείς οι ίδιοι. Μ' άλλα λόγια, θα ρυθμίσει και θα κατευθύνει τις διαδικασίες της συλλογικής μας φαντασίας ώστε να μπορέσουμε να οραματιστούμε και να αισθανθούμε την υπόσχεση των ορθών σχέσεων.

Παρόμοια, θα μας βοηθήσει να συγκεκριμενοποιήσουμε την ιδέα των ορθών σχέσεων σε ιδανικό που εμπνέει την αγάπη και να προσπαθήσουμε να μετουσιώσουμε τις ποιότητές μας που παρεμποδίζουν την διαδικασία της εναρμόνισης μέσω διαμάχης, με το να φανταζόμαστε τι αίσθηση θα είχε η ευεργετική τους εκδήλωση και πως θα μπορούσαν να εκφραστούν στις σχέσεις μας.

Πρόκειται για πρακτικό εγχείρημα και είμαστε υπεύθυνοι γι' αυτό. Μπορεί η παγκόσμια σύγκρουση να ανακύπτει από την απληστία και την συγκέντρωση δύναμης από τους λίγους και την εξουσία τους επί των πολλών, όμως η πραγματική δύναμη βρίσκεται στα χέρια των μορφωμένων μαζών. Ένας νους που σκιάζεται από επιθυμίες κυβερνά τον κόσμο και ακριβώς η ορθή επιθυμία και η ορθή οπτική θα μας οδηγήσουν από το σκοτάδι, στο φως και από τις ψευδαισθήσεις του σήμερα στο φως της Πραγματικότητας.

Ισχυριζόμαστε ότι δεν έχουμε όντως επιλογή στο αν θα βαδίσουμε τον δρόμο προς τις ορθές σχέσεις, αλλά πως μπορούμε σίγουρα να επιβραδύνουμε την πρόοδο της διαδικασίας και ως εκ τούτου να επιφέρουμε βάσανα, ή να επιλέξουμε έναν ορθό ρυθμό πρόόδου. Από εμάς

εξαρτάται. Εκεί βρίσκεται η ελεύθερη βούλησή μας, η καλή μας θέληση. Τελικά, καθώς οι ορθές σχέσεις εξαρτώνται από την μετουσίωση της συνείδησης του ατομικού εαυτού στην συνείδηση της ψυχής ή του Εγώ, γίνεται κατανοητό ότι η ιδέα των ορθών σχέσεων πάει χέρι με χέρι με την ιδέα της ομαδικής συνείδησης. Ναι, η πρόδοός μας συμπεριλαμβανει την εγκατάλειψη των προσωπικών μας θησαυρών και μια κάποια απώλεια ταυτότητας, όμως φέρει την υπόσχεση της αιώνιας ευημερίας και του κοινού πλούτου στις πολλές όψεις του, με πρωταρχική την συνείδηση. Δεν είναι αρκετά επιθυμητό;

Καταληκτικά, ενθαρρυνόμαστε να

θρέφουμε την φλόγα της καρδιάς και να μετουσιώνουμε την αγάπη, από προσωπική αγάπη, σε αγάπη του πλησίον και της οικογένειας, σε αγάπη του περιβάλλοντός μας συνολικά και, μέσα από τη αγάπη για την πατρίδα, σε αγάπη για ολόκληρη την ανθρωπότητα. Έτσι, η μετουσίωση της αισθαντικής μας ζωής θα οδηγή από την σύγκρουση σε μια ευρύτερη συνείδηση³. §

1. **Αλίκη Μπέιλι, Η Εξωτερίκευση της Ιεραρχίας 288 >> <http://bit.ly/4olhBot>**

2. **Αλίκη Μπέιλι, Εσωτερική Ψυχολογία II 86 >> <http://bit.ly/43wAFms>**

3. **Αλίκη Μπέιλι, Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός 954 >> <https://bit.ly/3CdkCyH>**

«ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΚΑΙ ΤΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ ΠΡΟΣ ΤΙΣ ΟΡΘΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ» Charika Marasinghe

Η Δρ. Τσαρίκα Μαρασίνγκε είναι σύμβουλος για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα και τα Δικαιώματα των Παιδιών και μέλος του Συμβουλίου Διαχείρισης του Κέντρου Βίββα Νικετάν για την Ειρήνη, στην Σρι Λάνκα.

Ούτε ο σπόρος της αγάπης, ούτε ο σπόρος του μίσους μεγαλώνει στο χώμα της Μητέρας Γης, παρά μέσα μας, στις καρδιές και στους νόες των ανθρωπίνων όντων, των παιδιών της που είμαστε προικισμένοι με μια συνείδηση διαφορετική από όλων των άλλων έμβιων όντων. Κάθε διαχωρισμός βάσει φυλής, θρησκείας, κάστας και τάξης χτίζεται στις καρδιές και τους νόες των ανθρώπων και όχι με τούβλα και τα τσιμεντένια τείχη που φτιάχνουν οι άνθρωποι στον έξω κόσμο. Για να βιώσουμε εξωτερικά την ειρήνη με τον ανθρωπινό, ζωικό και φυτικό κόσμο χρειάζεται να υπερβούμε τον εγωκεντρικό τρόπο σκέψης μας που βασίζεται στο «εγώ», «εμένα», «μου», στο «οικογένεια μου», «θρησκεία μου», «φυλή μου», «χωριό μου», «χώρα μου», χάριν μίας παν-περιεκτικής κοσμικής συνείδησης που τιμά και σέβεται όλα τα αισθαντικά όντα. Όσοι επιθυμούν να δουν έναν ειρηνικό, βιώσιμο, δίκαιο και ευτυχημένο κόσμο

χρειάζεται να ασκήσουν τις νοητικές και πνευματικές τους ικανότητες πάνω στην βάση της κοσμικής συνείδησης. Η διαδικασία αφύπνισης αυτής της κοσμικής συνείδησης χρειάζεται να εκτυλίσσεται από την σύλληψη στην μήτρα της μητέρας, σε όλη την διάρκεια της ζωής· στην παιδική ηλικία, στην εφηβεία, στην ωριμότητα και στα γηρατειά μέχρι και τον τελικό και αναπόφευκτο θάνατο. Η αφύπνιση της κοσμικής συνείδησης δεν αφορά μόνο το άτομο· αφορά εξίσου τις οικογένειες, τις ομάδες, τα σχολεία, τους εργασιακούς χώρους, τις αστικές και αγροτικές κοινότητες, τα έθνη και τον ανθρωπινό πληθυσμό του κόσμου συνολικά.

Ο Βούδδας έκανε την ριζοσπαστική ανακάλυψη ότι δεν υπάρχουμε ως μεμονωμένα όντα. Είδε ότι ο «εαυτός» είναι μια αυταπάτη που προξενεί βάσανα και μας αποξενώνει από την ελευθερία και το μυστήριο της ζωής. Η δοξασία της αιτιότητας που ονομάζεται «πατικά σαμουπάντα» ή εξαρτημένη παραγωγή (συν-έγερση), η βαθύτερη αποκάλυψη του Βούδδα, αναπτύσσει

μεστά την πραγματικότητα της ζωής: την ύπαρξη του εαυτού και του κόσμου βάσει ψυχοσωματικών γεγονότων που αλληλορυθμίζονται και αλληλοεπιδρούν, ανακύπτουν και αποχωρούν.

Παραθέτοντας:

«... στην εξάρτηση από το αίσθημα ενυπάρχει η λαχτάρα· στην εξάρτηση από την λαχτάρα ενυπάρχει η αναζήτηση· στην εξάρτηση από την αναζήτηση ενυπάρχει το κέρδος· στην εξάρτηση από το κέρδος ενυπάρχει η λήψη αποφάσεων· στην εξάρτηση από την λήψη αποφάσεων ενυπάρχει η επιθυμία και η λαγνεία· στην εξάρτηση από την επιθυμία και την λαγνεία ενυπάρχει η προσκόλληση· στην εξάρτηση από την προσκόλληση ενυπάρχει η κτητικότητα· στην εξάρτηση από την κτητικότητα ενυπάρχει η τσιγκουνιά· στην εξάρτηση από την τσιγκουνιά ενυπάρχει η προσπάθεια διασφάλισης· εξαιτίας της προσπάθειας διασφάλισης δε, παράγονται διάφορα κακά και νοσηρά φαινόμενα: η αρματωσιά με ρόπαλα και όπλα, οι συγκρούσεις, οι καυγάδες και οι διενέξεις, τα προσβλητικά λόγια, οι λίβελοι και οι ψευτιές». **Μαχαριντάνα Σούττα DN 15**

Ο δρόμος προς τις ορθές σχέσεις είναι η ορθή απόκριση στην παγκόσμια σύγκρουση. Αυτός χρειάζεται να δημιουργηθεί με την αναγνώριση των ιχνών που άφησαν οι προηγούμενες γενιές που βάδισαν σ' αυτό το μονοπάτι. Ενδεχομένως η ανθρωπότητα να επιβίωσε στον πλανήτη, έστω και ως τώρα, εν μέσω των πλέον επιθετικών συγκρούσεων και πολέμων για χιλιετηρίδες, επειδή οι προηγούμενες γενιές εδραίωσαν ευεργετικές ιδέες και συνθήκες κατάλληλες για την ευημερία των

ανθρώπων. Παράλληλα, στο μονοπάτι υπάρχουν και οι λασπωμένες πατημασιές των προηγούμενων γενεών που συνέβαλλαν στην αποσταθεροποίηση του κόσμου μας. Η δόμηση ορθών σχέσεων θα έπρεπε να ξεκινά από την καρδιά και τον νου καθενός από τα οχτώ δισεκατομμύρια ανθρώπων που βρίσκονται τώρα στον πλανήτη γη, ή έστω καθενός από ένα κρίσιμο πλήθος.

Η διαρκής εξωτερική ειρήνη που θα τερματίσει την παγκόσμια σύγκρουση μπορεί να επιτευχθεί μόνο εφόσον τα άτομα πετύχουν την εσωτερική ειρήνη, την παύση της εσωτερικής τους σύγκρουσης. Πριν δύομιση χιλιετηρίδες, ο Βούδδας αναγνώρισε την ευγενή αλήθεια της κάθαρσης του νου από το κακό και της καλλιέργειας ενός αγνού νου:

«Ο νους είναι προάγγελος όλων των νοητικών φαινομένων· είναι ο αρχηγός τους· ο νους τα δημιουργεί. Όταν κάποιος μιλά ή δρα με έναν κακό νου, βρίσκει τα «ντούκα» (βάσανα ή έλλειψη ικανοποίησης) στο κατόπι του, ακριβώς όπως ο τροχός έρχεται μετά τα ίχνη από τις σπλές του βοδιού που σέρνει το κάρο». **Στίχος 1: Νταμαπάντα**

«Ο νους είναι προάγγελος όλων των νοητικών φαινομένων· είναι ο αρχηγός τους· ο νους τα δημιουργεί. Όταν κάποιος μιλά ή δρα με αγνό νου, βρίσκει τη «σούκα» (ευτυχία) στο κατόπι του, ακριβώς όπως βρίσκει και τον ίσιο του που ποτέ δεν τον εγκαταλείπει». **Στίχος 2: Νταμαπάντα**

Η επιδίωξη της δημιουργίας μιας παγκόσμιας συνείδησης που αυξάνει την ευημερία των πάντων – ανθρώπων, χλωρίδας και πανίδας, αλλά και ο αέρας που αναπνέουμε, το νερό που πίνουμε και το έδαφος που καλλιεργούμε, απειλούνται

με πρωτοφανή τρόπο στην ιστορία της ανθρωπότητας. Οι αποκαλούμενες υπερ-καπιταλιστικές οικονομικές πολιτικές και τα οικονομικά συστήματα που βασίζονται στην κατανάλωση, οι μη-δημοκρατικές και άκρως δεσποτικές και εξουσιαστικές γεωπολιτικές ιδεολογίες και δομές, τα τοξικά συστήματα και οι συγκεντρωτικές γραφειοκρατικές διαδικασίες, έχουν συνυφάνει την πολιτική και οικονομική δύναμη. Οι φυσικοί πόροι και οι χρηματικοί πόροι έχουν συγκεντρωθεί στα χέρια λίγων που διατηρούν τοπική, εθνική ή παγκόσμια ισχύ και πλούτο περιθωριοποιώντας και εξοστρακίζοντας τους αδυνάμους και μη-έχοντες. Η νοοτροπία της εξάρτησης που καλλιεργείται μέσω της λεγόμενης «οικονομικής βοήθειας» και η παγίδα της «αναδιάρθρωσης χρέους» στέλνει τις ζωές της παρούσας και των μελλοντικών γενεών του υποανάπτυκτου κόσμου στην γκιλοτίνα. Η μοιραία αυτή τάση έχει σχεδόν φτάσει να προξενήσει ενδεχομένως ανεπανόρθωτη βλάβη παγκόσμια, στο προαιώνιο δίκτυο παραδοσιακών πίστewων που εμπλουτίζουν και ενδυναμώνουν. Η ανθρωπότητα δεν έχει χρόνο για χάσιμο. Χρειάζεται να διακρίνει τον οδικό χάρτη για τις ορθές σχέσεις και να περάσει στην εφαρμογή. Ο κόσμος έχει απόλυτη ανάγκη την εφαρμογή μιας μη-βίαιης κοινωνικής αλλαγής με την ενδυνάμωση των κοινοτήτων σε περιφερειακό και αστικό επίπεδο για την αντιμετώπιση των ριζικών αιτιών που ευθύνονται για την καταστάλλαξη της διαμάχης σε μικρο- και μακροκλίμακα.

Οι κοινωνικές, οικονομικές και πολιτικές ανισότητες και αδικίες προξενούν βία, δυσχέρειες, δυστυχία και δυσαρμονία σε τόσο πολλές κοινότητες. Η μεταμόρφωση της συνείδησης των ατόμων και των ομάδων στην κατεύθυνση της συμπόνιας και της ειρήνης αντιπροσωπεύει ένα ουσιαστικό βήμα για την δημιουργία ενός δίκαιου και ειρηνικού κόσμου. Πέρα από την μεταμόρφωση του εγωιστικού νου με

την εστίαση του σε μία παν-περιεκτική παγκόσμια συνείδηση, χρειάζεται επιπλέον να εργαστούμε για την απελευθέρωση των εξαθλιωμένων, υποβαθμισμένων πληθυσμών από τον κλοιό της αδυναμίας, της ανημποριάς και της απόγνωσης και να τους συνδράμουμε ώστε να ανακαλύψουν το δυναμικό τους και την δύναμή τους να αναβαθμίσουν τη ζωή τους προς το καλύτερο. Κατά την ανοικοδόμηση της ζωής των αγροτικών και αστικών κοινοτήτων, χρειάζεται πρώτα και κύρια να αναθερμάνουμε το πνεύμα της συλλογικής κοινότητας στην καρδιά και τον νου των ανθρώπων.

Σε κάθε επίπεδο της ανθρώπινης κοινωνίας, λειτουργούν τέσσερα αλληλένδετα ελαττώματα τα οποία ο Βούδδας αποκάλεσε ψυχολογική αποξένωση (τσάντα), απέχθεια (ντβέσα), φόβο (μπάγια) και ψευδαίσθηση (μόχα). Οι Τέσσερις Θείες Εστίες (Τέσσερις Μπράχμα Βιχάρας) που αποκάλυψε ο Βούδδας, η Αγαπητική Καλοσύνη (Μέττα), η Συμπόνια (Καρούνα), η Ανιδιοτελής Χαρά (Μουντίθα) και η Ψυχραιμία (Ουπέχχα) αποτελούν εξαιρετική συνταγή για την θεραπεία της καρδιάς και του νου μας από τις εγωκεντρικές και εγωιστικές ασθένειες, αλλά και για να διευρύνουμε τη συνείδηση μας τόσο ώστε να αγκαλιάσει όλα τα αισθαντικά όντα. Οι βουδδιστικές έννοιες της κοινοκτημοσύνης (ντάνα), της ευλαλίας (πρίγια θατσάνα), της εποικοδομητικής δραστηριότητας (αρτχασάρα) και της ισότητας (σαμνανατάτα) μπορούν επίσης να συμβάλλουν στην αφύπνιση αυτού του πνεύματος της κοινότητας.

Ας αναλάβουμε την αποφασιστική δέσμευση να πραγματοποιήσουμε μια αυθεντική συνεισφορά στην διάρκεια της ζωής μας, αφήνοντας ευεργετικά χνάρια στο μονοπάτι προς τις ορθές σχέσεις. Αυτά θα αλλάξουν το πεπρωμένο των τωρινών και των επερχόμενων γενεών και θα καταστήσουν τον πλανήτη «γη» έναν κατοικήσιμο και ειρηνικό τόπο διαμονής για κάθε ζωή. §

Συμβάλλοντας στην δημιουργία ορθών ανθρώπινων σχέσεων

Η Παγκόσμια Καλή Θέληση είναι ένα διεθνές κίνημα που συμβάλλει στην κινητοποίηση της ενέργειας της καλής θέλησης και στην δόμηση ορθών ανθρώπινων σχέσεων. Ιδρύθηκε το 1932 ως μια από τις δράσεις υπηρεσίας του Lucis Trust. Το Lucis Trust είναι ένα καταχωρημένο εκπαιδευτικό φιλανθρωπικό ίδρυμα στη Μεγάλη Βρετανία. Στις ΗΠΑ, είναι μια μη κερδοσκοπική εκπαιδευτική εταιρεία που απαλλάσσεται από φόρους και στην Ελβετία είναι ένας μη κερδοσκοπικός σύλλογος. Η Παγκόσμια Καλή Θέληση αναγνωρίζεται από τα Ηνωμένα Έθνη ως Μη Κυβερνητικός Οργανισμός και εκπροσωπείται σε τακτικές συνεδριάσεις ενημέρωσης

στα κεντρικά γραφεία των Ηνωμένων Εθνών. Το Λούσις Τραστ είναι στον κατάλογο του Οικονομικού και Κοινωνικού Συμβουλίου των Ηνωμένων Εθνών (ECOSOC). Το Δελτίο της Παγκόσμιας Καλής Θέλησης εκδίδεται τρεις φορές το χρόνο. Εκτός εάν αναφέρεται διαφορετικά, όλα τα άρθρα συντάσσονται από μέλη του προσωπικού της Παγκόσμιας Καλής Θέλησης. Πολλαπλά αντίγραφα για διανομή διατίθενται κατόπιν αιτήματος. Το ενημερωτικό δελτίο διατίθεται επίσης στα Ολλανδικά, Γαλλικά, Γερμανικά, Ελληνικά, Ιταλικά, Πορτογαλικά (online), Ρωσικά, Σλοβενικά και Ισπανικά.

Η Παγκόσμια Καλή Θέληση βασίζεται αποκλειστικά σε δωρεές για την συνέχιση του έργου της. Το ενημερωτικό δελτίο διανέμεται δωρεάν για να απευθύνεται όσο το δυνατόν πλατύτερα, ωστόσο δωρεές γι' αυτή την υπηρεσία πάντα χρειάζονται και εκτιμούνται ιδιαίτερα.

Αυτό το ενημερωτικό δελτίο διατίθεται στο www.worldgoodwill.org
Συντάκτρια: Ευαγγελία Τσαβδάρη, ISSN 0818-4984

Suite 54, 3 Whitehall Court,
London SW1A 2EF, UK
worldgoodwill.uk@londonlucistrust.org

Rue du Stand 40,
1204 Geneva, SWITZERLAND
geneva@lucistrust.org

866 United Nations Plaza, Suite 482,
New York NY 10017, USA
worldgoodwill.us@lucistrust.org

Παγκόσμια Ημέρα Επίκλησης 3 Ιουνίου 2023

Η Παγκόσμια Ημέρα Επίκλησης είναι μια ημέρα προσευχής, καθώς και εστιασμένη πνευματικής επαφής, όταν άνθρωποι από κάθε πίστη και πνευματικό μονοπάτι ενώνονται, απευθύνοντας ένα επικλητικό αίτημα προς τη Θεότητα. Το αίτημα, φως και αγάπη να εισέλθουν στην ανθρώπινη συνείδηση. Ας συνδεθούμε όλοι από κοινού εκφωνώντας την Μεγάλη Επίκληση αυτή τη μέρα.

worldinvocationday.org

Η Μεγάλη Επίκληση

Από την εστία του Φωτός,
μέσα από τη Διάνοια του Θεού,
Ας διαχυθεί φως μέσα στις διάνοιες των ανθρώπων.
Το Φως ας κατέλθει στη Γη.

Από την εστία της Αγάπης,
μέσα από την καρδιά του Θεού,
Ας διαχυθεί η αγάπη μέσα στις καρδιές των ανθρώπων.
Είθε ο Χριστός* να γυρίσει στη Γη.

Από το κέντρο όπου η Θέληση του Θεού είναι γνωστή,
Ο σκοπός ας καθοδηγεί
τις μικρές θελήσεις των ανθρώπων.
Ο Σκοπός που οι Διδάσκαλοι γνωρίζουν και υπηρετούν.

Από το κέντρο που ονομάζουμε φυλή των ανθρώπων,
Το Σχέδιο της Αγάπης και του Φωτός
ας πραγματοποιηθεί
Και είθε να σφραγίσει την πύλη του κακού.

Το Φως, η Αγάπη και η Δύναμη
Ας αποκαταστήσουν το Σχέδιο πάνω στη Γη.

Τροποποιημένη έκδοση

Από την εστία του Φωτός,
μέσα από τη Διάνοια του Θεού,
Ας διαχυθεί φως μέσα στις διάνοιες των ανθρώπων.
Το Φως ας κατέλθει στη Γη.

Από την εστία της Αγάπης,
μέσα από την καρδιά του Θεού,
Ας διαχυθεί η αγάπη μέσα στις καρδιές των ανθρώπων.
Είθε ο Ερχόμενος* να γυρίσει στη Γη.

Από το κέντρο όπου η Θέληση του Θεού είναι γνωστή,
Ο σκοπός ας καθοδηγεί
τις μικρές θελήσεις των ανθρώπων.
Ο Σκοπός που οι Διδάσκαλοι γνωρίζουν και υπηρετούν.

Από το κέντρο που ονομάζουμε φυλή των ανθρώπων,
Το Σχέδιο της Αγάπης και του Φωτός
ας πραγματοποιηθεί
Και είθε να σφραγίσει την πύλη του κακού.

Το Φως, η Αγάπη και η Δύναμη
Ας αποκαταστήσουν το Σχέδιο πάνω στη Γη.

* Πολλές θρησκείες πιστεύουν σε έναν Παγκόσμιο Δάσκαλο ο οποίος πρόκειται να έλθει στο μέλλον (έξ ου και 'ερχόμενος'), που Τον γνωρίζουν με διάφορα ονόματα όπως Κύριος Μαϊτρέγια, Ιμάνι Μαχαντί, Κάλκι Αβατάρ, κτλ. Αυτοί οι όροι χρησιμοποιούνται ορισμένες φορές σε παραλλαγές της Μεγάλης Επίκλησης για ανθρώπους αυτών των θρησκειών.